



**מדינת ישראל**  
**ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים**

ערר 2687-22  
ערר 2714-22  
ערר 2794-22

לפני כבוד חברי הוועדה:  
אורי סירוטה, עו"ד - יו"ר  
ברוך ברוכי, רו"ח - חבר

העוררת: אפרים סיני - ניהול ובקרה בע"מ מס' 513623520  
ע"י חיים אפרים סיני

**נ ג ד**

המשיבה: רשות המסים  
ע"י ב"כ עוה"ד דרור שלו  
ממשרד עו"ד שלו, סטוקהולם - כהן

**החלטה**

עניינם של העררים שלפנינו בטענת העוררת כי יש לקבל את העררים על הסף ולאשר את המענקים שביקשה העוררת לפי חוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), תש"ף-2020 (להלן – החוק או חוק הסיוע) בשל "העיכובים המשמעותיים" במתן החלטות המשיבה בהשגות שהגישה העוררת.

רקע

1. העוררת היא חברה העוסקת במתן שירותי ראיית חשבון. העוררת הגישה מספר בקשות לקבלת מענקי השתתפות בהוצאות קבועות: בקשה מספר 57925513 עבור ספטמבר - אוקטובר 2020 (ערר 2687-22); בקשה מספר 58006516 עבור ינואר - פברואר 2021 (ערר 2714-22); בקשה מספר 57459551 עבור מרץ - אפריל 2021 (ערר 2794-22).

2. במועדים שונים שולמו לעוררת מספר תשלומים ומקדמות על חשבון הבקשות. כך, ביום 29.12.20 שולם לעוררת תשלום סופי בסך 36,195 ₪ עבור בקשה 57925513. בחודשים מרץ-מאי 2021 שולמו לעוררת מקדמות בסך 110,536 ₪ עבור בקשה מס' 58006516. ביום 23.6.21 שולמה לעוררת מקדמה בסך 11,281 ₪ עבור בקשה מס' 57459551.



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

3. ביום 30.9.21 שלחה המשיבה לעוררת מספר מכתבים ביחס לבקשות שהוגשו, שתוכנם דומה. נמסר כי לאחר בחינה של הבקשות עולה כי עיקר הכנסותיה של העוררת בשנת 2019 הן מעסקאות עם בעל מניות בחברה וכי לפי סעיף 8(2) לחוק הסיוע יש לנטרל עסקאות אלו מהכנסותיה של העוררת לצורך חישוב המענק. לאחר נטרולן של העסקאות נמצא כי ביחס לבקשות מס' 57925513 ו-57459551 לא נוצרת ירידת מחזורים המזכה במענק וביחס לבקשה מס' 58006516 אושר לעוררת מענק בסך 6,000 ₪. העוררת נדרשה להשיב את סכומי התשלומים והמענקים שקיבלה ביתר.

4. ביום 14.11.21 הגישה העוררת השגות על החלטות המשיבה במסגרתן טענה כי נטרול הכנסותיה מעסקאות עם צד קשור בשנת 2020 מוביל לירידה בשיעור של 92% בהכנסותיה בתקופות הזכאות המדוברות בהשוואה לתקופות המקבילות בשנת 2019 ועל כן היא מבקשת לאשר את המענק.

5. ביום 16.2.22 ניתנה החלטת המשיבה הדוחה את השגת העוררת ביחס לבקשה מס' 57459551. בהחלטה נקבע כי עיקר הכנסותיה של העוררת בשנת 2019 הן מעסקאות עם בעל מניות בחברה וכי לפי סעיף 8(2) לחוק הסיוע יש לנטרל עסקאות אלו מהכנסותיה של העוררת לצורך חישוב המענק. לאחר נטרולן של העסקאות לא נוצרת ירידת מחזורים המזכה במענק.

6. ביום 25.8.22 ניתנו החלטות המשיבה הדוחות את השגות העוררת ביחס לבקשות 57925513 ו-58006516. בהחלטות, שנוסחן זהה, דחתה המשיבה את החישוב שערכה העוררת בהשגות שכן היא נטרלה את ההכנסות שמקורן בעסקאות עם צד קשור אך ורק בתקופת הזכאות (2020) והיה עליה לנטרל עסקאות אלו גם מתקופת הבסיס (2019). המשיבה פרטה את מספרי החשבונות שיש לנטרל ממחזור עסקאותיה של העוררת בתקופת הבסיס וטענה כי לאחר נטרול ההכנסות כאמור, לא קיימת ירידה בהכנסות בשיעור העולה על הקבוע בחוק.

עיקרי טענות הצדדים

7. בהודעת הערר העלתה העוררת טענה יחידה ולפיה החלטות המשיבה בהשגות ניתנו באיחור משמעותי, 284 ימים לאחר הגשת ההשגות. העוררת טענה כי בהתאם לחוק הסיוע היה על המשיבה לתת את ההחלטות בתוך 120 ימים וכי איחורים בהיקף כזה חותרים תחת תכליתו של חוק הסיוע שהיא להעניק לעסקים סיוע כלכלי דחוף במהלך ובעקבות משבר הקורונה. העוררת ביססה את עמדתה על פסקי דין של בית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה בעמ"נ 27710-06-21 ב. ג. ביטחון הצפון אבטחת מוסדות,



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה בע"מ נ' רשות המיסים (ניתן ביום 3.1.2022; להלן – עניין ב.ג ביטחון) ובעמ"נ 3720-11-21 בוריס פודולסקי נ' רשות המיסים (15.7.2022) (להלן – עניין פודולסקי) שבהם לטענתה נקבע כי האיחורים כשלעצמם מצדיקים את קבלת ההשגות ולפיכך ביקשה לקבל את הערר על הסף ולאשר את המענקים שביקשה.

8. בתשובתה לעררים, עמדה המשיבה על הרקע לחקיקת החוק, תכלית המענקים ונוסחת חישובם כמבטאת תכליות אלו. עוד עמדה המשיבה על תנאי הסף שנקבע בחוק לגבי קיומו של קשר סיבתי בין ירידת המחזורים למגפת הקורונה.

9. בכל הנוגע לאיחור במתן ההחלטה בהשגות העוררת טענה המשיבה כי המועד לקבלת ההחלטה בהשגה נקבע בחוק "ללא סנקציה בצדו" וזאת בכוונת מכוון ובשונה מהוראות מקבילות בחקיקת המיסים. מכך למדה המשיבה כי מדובר במועד שהוא בעל אופי מנחה ולא מחייב. עוד עמדה המשיבה על היקפן חסר התקדים של הבקשות לקבלת מענקים תוך הבאת נתונים מספריים רבים בהקשר זה וכי היקפי הטיפול בבקשות ובהשגות הן חסרות תקדים אף בהשוואה ליחידות אחרות ומרובות משאבים בתוך רשות המיסים. פורטו המאמצים שהושקעו בתוך רשות המיסים על מנת לעמוד באתגר בזמן קצר וסדרי כוח האדם שהועמדו לצורך העניין על רקע שאר המשימות שעומדות לפתחה של המשיבה. המשיבה המשיכה וטענה בעניין זה כי תשלום מקדמות על חשבון הבקשה למענק, טרם בחינת הבקשות לגופן, נותן מענה לעסקים לאור עיכובים אפשריים במתן החלטות בבקשות ובהשגות. עוד טענה המשיבה כי העוררת אינה נקיית כפיים שכן נמנעה מלהשיב את סכומי התשלומים והמקדמות שקיבלה חרף שנדרשה לעשות כן ובכך עשתה דין לעצמה. לבסוף נטען כי חלף סעד של קבלת הערר על הסף, קיימת סנקציה חלופית ומידתית יותר כגון פסיקת הוצאות לטובת העוררת אלא במקום בו מלכתחילה לא הייתה העוררת זכאות למענקים. המשיבה הפנתה לפסיקה מהעת האחרונה הדנה במשמעות שיש ליתן לאיחורים במתן החלטות בהשגה, בעמ"נ (מחוזי ת"א) 40318-12-21 פליסידד (פיסגה) בע"מ נ' רשות המיסים בישראל (13.11.22) שנדון במאוחד עם עמ"נ 32134-03-22 ארג'נטרו אחזקות בע"מ נ' רשות המיסים (13.11.2022) (להלן – עניין פליסידד); עמ"נ (מחוזי מרכז) 54772-06-22 מגדלי ברקת חברה להקמת מבנים בע"מ נ' רשות המיסים בישראל (30.11.2022, להלן – עניין מגדלי ברקת); ועמ"נ (מחוזי מרכז) 49628-08-22 הגר רם תשתיות בע"מ נ' מדינת ישראל – רשות המיסים (2.12.2022, להלן – עניין הגר רם).



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

10. לאור כל האמור טענה המשיבה כי אין מקום לקבל את העררים רק בשל האיחור במתן החלטות המשיבה בהשגות, וכי לכל היותר ניתן לרפא את הפגם באמצעות פסיקת הוצאות ואולם בנסיבות העניין ראוי הדבר לשיקול בשל התנהלות העוררת.
11. המשיבה הוסיפה טיעון לגופן של הבקשות לקבלת מענקים, הגם שהעוררת כלל לא העלתה כל טענה בעניין זה במסגרת העררים שהגישה. המשיבה טענה כי יש לראות בעוררת כמי שמודה בצדקת נימוקיה של המשיבה וכמי שזנחה את טענותיה ביחס לאופן חישוב המענקים בעניינה. המשיבה הפנתה להוראות סעיף 8(2) לחוק ועמדה על טעמי ההחרגה.

### דיון והכרעה

12. לאחר שעיינו בטענות הצדדים החלטנו לדון ולהחליט בעררים על פי הטענות והראיות שהוגשו בכתב בלבד. זאת בהתאם להוראת סעיף 9(1) לתקנות התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה) (סדרי הדין והמינהל בוועדת הערר) התשפ"א – 2020, ולאחר שהגענו לכלל מסקנה כי אין בכך כדי לפגוע בעשיית צדק בעניינם של הצדדים.
13. נקדים ונציין כי החלטנו לדחות את העררים, מהטעמים שיפורטו להלן.

### משמעות האיחור במתן ההחלטה בהשגה

14. השאלה היחידה העומדת להכרעתנו במסגרת ערר זה, היא מה המשמעות והמשקל שיש לתת לאי מתן החלטת המשיבה בהשגות העוררת תוך 120 ימים, כפי שנקבע בסעיף 20(א)(1) לחוק הסיוע.
15. יצוין כבר עתה כי בערר 22-2794 המתייחס להחלטה בבקשה 57459551, טענה העוררת כי "בתאריך ה-25/08/22 לאחר 284 ימים התקבלה החלטתכם בנושא. מצ"ב מכתב החלטה כנספח 2". ואולם, עיון במכתב ההחלטה שצורף מגלה כי זה נושא תאריך 16.2.22 ולא כנטען. העוררת לא העלתה כל טענה כאילו תאריך המכתב אינו משקף את מועד מתן ההחלטה וקבלתה אצל העוררת. המשיבה טענה מנגד בכתב התשובה כי ההחלטה בהשגה ביחס לבקשה זו נשלחה לעוררת ביום 16.2.22 (סעיף 25). מן האמור עולה כי על פני הדברים, החלטת המשיבה בהשגה ביחס לבקשה 57459551 ניתנה בחלוף 91 ימים מיום הגשת ההשגה וטרם חלוף המועד שנקבע בחוק.



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

16. שונה התמונה בכל הקשור לשני העררים הנוספים. אין חולק כי ההשגות הוגשו ביום 14.11.21 ואילו החלטות בהשגות ניתנו רק ביום 25.8.22, קרי בחלוף 284 ימים המגלמים איחור בן 164 ימים מעבר למועד שנקבע בחוק.

17. סעיף 20(א)(1) לחוק הסיוע קובע:

הרואה את עצמו נפגע מהחלטת המנהל בנוגע למענק הניתן לפי פרק זה, לרבות בנוגע להטלת קנס בשל הגשת תביעה ביתר, רשאי להגיש השגה לעובד רשות המיסים בישראל שהמנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה; החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 120 ימים;

18. המשיבה לא חלקה על הפגם שנפל מלפניה באיחור הרב במתן החלטה בהשגה. המשיבה טענה באריכות ותוך הפנייה לפסיקה ממנה היא למדה כי המועד שנקבע בחוק הוא בעל אופי "מדריך" וכי אי קביעת סנקציה ביחס לחריגה מן המועד, שלא בדומה לחקיקת מס אחרת, נעשתה על ידי המחוקק בכוונת מכוון. עוד טענה המשיבה כאמור כי תשלום מקדמות על ידי המשיבה מאיין, למצער בחלקה, את הפגיעה באינטרס ההסתמכות של העוררת וכי קיימות סנקציות חלופיות ומידתיות יותר מאשר קבלת הערר על הסף כגון חיוב בהוצאות.

19. נקודת המוצא לדיון היא חובתה של רשות מינהלית לקבל את החלטותיה ולבצע את הפעולות שבאחריותה, בתוך פרק זמן סביר וזאת לשם הבטחת האינטרס הציבורי (ראו לעניין זה בע"מ 1386/04 **המועצה הארצית לתכנון ובניה נ' עמותת נאות ראש העין ע"ר** (20.5.2008), להלן - **עניין ראש העין**). חובה כללית זו מתחדדת ומתעצמת כאשר מדובר בהחלטה לפי חוק סוציאלי שמטרתו להיטיב את מצבם של מי שמוגדרים בחוק באמצעות מתן הטבות או תגמולים. כזה הוא חוק הסיוע. מטרתו של החוק הייתה לסייע לעסקים שנקלעו לקושי כלכלי חמור בשל התפרצות מגפת הקורונה, לצלוח את המשבר באמצעות מענקים שיסייעו להם לעמוד בתשלום ההוצאות הקבועות שהעסק לא יכול להימנע מהן גם במסגרת צמצום פעילותו. מכאן החשיבות המיוחדת שיש לקיומו של מנגנון מהיר ויעיל שאינו חורג מפרקי הזמן שנקבעו בחוק.

כאשר המשיבה אינה עומדת בהוראות החוק באשר לפרק הזמן העומד לרשותה לצורך מתן החלטה, היא פועלת בניגוד לחוק ובאופן שאינו מתיישב עם מינהל ציבורי תקין.

20. בעניין **ראש העין הנ"ל**, דן בית המשפט העליון בערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מינהליים בתל אביב לבטל את החלטת המועצה הארצית לתכנון ובניה



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לאשר תכנית מתאר מקומית בשל חריגה במועד מתן החלטת המועצה מפרק הזמן שהוגדר בחוק התכנון והבנייה.

21. בית המשפט העליון הבחין בין הסדרים חוקיים שבהם נקבע מועד מחייב למתן החלטת הרשות המינהלית לבין הסדרים שבהם קביעת המועד היא בעלת אופי מנחה או מדריך בלבד. נקבע כי ההבחנה בין מועד מחייב לבין מועד מנחה תלויה באופי ההסדר ובתכליתו, כאשר במקרים שבהם אין בחוק הוראה מפורשת לגבי תוצאות החריגה מן המועד, קיימת "חזקה פרשנית... כי מדובר בנורמה המגדירה מסגרת זמן לפעולה שהיא בעלת אופי מנחה ומדריך בלבד, ואיננה בעלת אופי מחייב." לצד זאת נקבע כי גם כאשר לא נקבעה סנקציה מפורשת בחוק, עשויה להיות לאיחור משמעות במסגרת הפעלת הביקורת השיפוטית על סבירות ועל תקינות ההחלטה. בנוסף לכך הזכיר בית המשפט העליון באותו מקרה את תורת הבטלות היחסית, שלפיה גם אם נפל פגם בהחלטה, יש לבחון את מהות הפגם ולהתאים את הסעד הראוי לכלל נסיבות המקרה.

22. יש לבחון אפוא מה משמעותו הנורמטיבית-משפטית של לוח הזמנים שנקבע בחוק הסיוע למתן החלטת המשיבה, ובלשונו של בית המשפט העליון בעניין ראש העין:

"האם ענין לנו במועדים מחייבים, שלהפרתם מתלווה בהכרח תוצאה משפטית, או שמא מדובר במועדים "מדריכים" בלבד, שמטרתם לתחום מסגרת של זמן ראויה, שנועדה לכוון את הרשות בפעילותה, אך שלחריגה ממנה אין תוצאה משפטית מתחייבת".

(קו תחתון הוסף).

23. בפסיקת בתי המשפט לעניינים מינהליים שדנו בערעורים על החלטות ועדת הערר לפי חוק הסיוע, הובעו עד היום גישות פרשניות שונות לעניין משמעותו וטיבו של המועד שנקבע בחוק, כפי שבא לידי ביטוי בטיעוני הצדדים אשר הפנו כל צד לפסיקה התומכת בעמדתו. לפיכך וטרם מתן הכרעתנו נסקור בתמצית את פסיקת בתי המשפט המחוזיים בסוגיה.

24. גישה ראשונה, הובעה בפסיקתו של בית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה בפסקי הדין בעניין ב.ג. ביטחון ופודולסקי. בעניין ב.ג. ביטחון דן בית המשפט בערעור על החלטת ועדת הערר לפי חוק הסיוע. בין היתר דן בית המשפט במשמעות שיש לתת לאיחור המשיבה במתן החלטה בהשגה. בית המשפט קבע כי ההבחנה הקיימת בפסיקה בין "מועד מחייב" לבין "מועד מנחה" תלויה בתכלית ההסדר החקיקתי. צוין כי בהקשר של חוק הסיוע תכלית ההסדר היא מתן סיוע מהיר ויעיל לעסקים



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שנפגעו כתוצאה ממשבר הקורונה, כך ש"ספק" אם ניתן להתייחס למועד כמנחה בלבד. בית המשפט אף דחה את ההשוואה להוראות דומות בחקיקת המס שבהן כן נקבעה סנקציה לחריגה מן המועד למתן החלטה בשל היותו של חוק הסיוע בבחינת חקיקת חירום. לפיכך נקבע כי אמנם לא כל איחור יביא לקבלת ההשגה או הערר על הסף אולם בנסיבות התיק שם (איחור של 68 ימים במתן ההחלטה בהשגה) היה מקום לקבל את הערר ולו בשל האיחור במתן ההחלטה בהשגה. יוער עוד כי בית המשפט ציין כי הדיון בשאלת האיחור בהשגה הוא בבחינת "למעלה מן הצורך" וכי דן בערעור וקיבל אותו לגופו.

25. בפסק הדין בעניין **פודולסקי** שניתן על ידי אותו מותב של בית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה, נדחו טענותיה השונות של המשיבה לעניין האיחור בקבלת ההחלטה (שאותן העלתה גם בערר שלפנינו) ובית המשפט חזר על קביעתו כי המועד שנקבע בחוק הוא מועד מחייב ולא מנחה, וכי אי קביעת סנקציה בשל איחור במתן החלטה בהשגה היא בגדר לקונה ולא בגדר הסדר שלילי. למסקנה זו הגיע לנוכח היותו של חוק התכנית לסיוע כלכלי - הוראת שעה - במסגרת חקיקת חירום שנעשתה בסד זמנים קצר. בית המשפט חזר והבהיר כי לא כל איחור במתן ההחלטה בהשגה משמעו קבלה אוטומטית של ההשגה, אלא שאיחור משמעותי במתן ההחלטה בהשגה, בשים לב לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה, צריך להוביל לקבלת ההשגה על הסף ולאישור בקשת המענק. יצוין כי לצד קביעות אלו, בית המשפט מצא לדון בערעור ולקבל אותו לאחר דיון ממצה וארוך בטענות הצדדים לגופו של הערעור.

יצוין על פסק הדין בעניין **פודולסקי** תלויה ועומדת בקשת המשיבה למתן רשות ערעור לפני בית המשפט העליון (בר"ם 7502/22 **רשות המיסים נ' בוריס פודולסקי**).

26. גישה שנייה ושוונה בתכלית, הובעה בפסק הדין של בית המשפט לעניינים מינהליים בתל אביב בעניין **פליסיידז**. פסק הדין דן אך ורק בשאלת המשמעות שיש לתת לאיחור במתן ההחלטות בהשגה, לאחר שהצדדים שם ויתרו על שאר טענותיהם. בית המשפט סקר באריכות וביסודיות את הוראות החוק והפסיקה הרלוונטית וקבע כי אין בדעתו להסכים לפרשנות שניתנה לסעיף 20(א)(1) בפסקי הדין בעניין **ב.ג. ביטחון ופודולסקי**. נקבע כי אי עמידה במועד למתן החלטה בהשגה אין משמעותו קבלה אוטומטית של ההשגה וכי יש לערוך "הפרדה ברורה" בין שאלת הזכאות המהותית של מבקש המענק לבין שאלת המשמעות של איחור במתן ההחלטה. זאת ועוד, נקבע כי שאלת הזכאות המהותית למענק "**אינה** אמורה להיות מושפעת מהמועד בו נתקבלה ההחלטה בהשגה" וכי "שאלת הפרת המועד שנקבע בסעיף 20(א)(1) לחוק הסיוע, יש כי תגרור סנקציה כספית לאור נסיבות הפרה, אולם לעולם



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לא סנקציה של קבלה של ההשגה מבלי דיון בה לגופה. " (ההדגשה במקור, קו תחתון הוסף).

27. בית המשפט ביסס את קביעותיו, בין היתר, על לשון החוק והעדר סנקציה מפורשת לחריגה מן המועד שנקבע. עוד קבע כי לדידו מדובר בהסדר שלילי ולא בלקונה כקביעת בית המשפט בעניין **ב.ג. ביטחון ופודולסקי**. ביסוס נוסף מצא בהשוואת סעיף 20(א)(1) לחוק התכנית לסיוע כלכלי להוראות דומות בחוקי מס אחרים בהם כן נקבעה סנקציה על הפרות דומות וכן ב"חזקת הסירוב" הקבועה בסעיף 6(ב) לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958. אדן נוסף לקביעותיו, מצא בית המשפט בחוק התכנית לסיוע כלכלי עצמו. בהקשר זה, הפנה בית המשפט להוראות סעיף 13 לחוק שבו נקבעו סנקציות ברורות לאי עמידת מנהל רשות המיסים במועדים שנקבעו בסעיף, בניגוד לסעיף 20(א)(1) לחוק, דבר המלמד אף הוא על בחירה מודעת של המחוקק שלא לקבוע סנקציה על חריגה מן המועד שנקבע בסעיף 20(א)(1) ועל קיומו של הסדר שלילי. עוד נקבע כי אין תכליתו של סעיף 20(א)(1) לחוק התכנית לסיוע כלכלי ליצור מעין "מסלול עוקף" לתנאים לקבלת מענק, כאשר אין זכאות מהותית לקבלת מענק. לדידו של בית המשפט מדובר בסנקציה שאינה הולמת את ההפרה, ושאינה שוויונית שכן היא תלויה בסכום הנתון במחלוקת בערר הספציפי. עוד נקבע כי יש בתשלום מקדמות כדי להגשים את מטרת המחוקק לעזרה מהירה לעסקים, חרף עיכובים במתן החלטות בהשגות. לבסוף עמד בית המשפט על שיקולים הקשורים בשמירה על הקופה הציבורית שכן תשלום מענקים ניכרים מקום בו לא קמה זכאות מהותית, עקב האיחור גרידא, סותרת את האינטרס הציבורי.

28. גישה שלישית, שניתן לכנותה כגישת הביניים הובעה לאחרונה בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים מרכז בעניין **מגדלי ברקת**. בית המשפט אימץ את הגישה כי "ככלל חריגה מהמועד שנקבע למתן החלטה בהשגה, לא תביא כשלעצמה לכך שיראו את ההשגה כאילו התקבלה", מקום שהדבר לא נקבע מפורשות בחוק. בית המשפט ביסס עמדה זו הן על הדין הכללי העולה מפסיקת בית המשפט העליון והן על הדין הספציפי הנוגע לפרשנות שיש לתת להוראות סעיף 20(א)(1). בית המשפט הצטרף לעמדת בית המשפט בעניין **פליסידז** כי השוואה להוראות דומות שבהן כן נקבעה סנקציה כאמור בחקיקת המס ואף השוואה לסעיפים בחוק הסיוע עצמו מלמדת כי אי קביעת סנקציה כאמור היא בחירה מודעת של המחוקק ולא בבחינת לקונה בחוק.

29. יחד עם זאת, באותו עניין קבע בית המשפט כי חרף הקביעה כאמור כי האיחור כשלעצמו אינו מביא לקבלת ההשגה והערר על הסף, כאשר מדובר באיחור חריג ביותר ובעיקר כשהוא מצטרף לטעמים נוספים המציבים את המקרה כמקרה גבול,





## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

עשוי להינתן לאיחור משקל במסגרת מכלול השיקולים בעת שהוועדה בוחנת אם המשיבה פעלה כדין והאם יש מקום להתערבות שיפוטית בהחלטה:

"לצד הקביעה כי איחור כשלעצמו לא יביא לקבלת ההשגה... לדעתי יש באופן ברור להותיר את האפשרות כי במקרים חריגים במיוחד – עצם האיחור במועד מתן ההחלטה בהשגה עלול כשלעצמו ובעיקר בהצטרף לטעמים נוספים ובהתאם לנסיבות המקרה, להביא לכך שערר שהוגש יתקבל.

[...]

אין זה הכרחי ולטעמי לא יהיה זה נכון, להסיר מעל ראשה של המשיבה את "האיום" לפיו דרך התנהלותה, אשר לא מילאה אחר הוראות החוק המחייבות, תביא במקרים המתאימים והחריגים לכך שהערר יתקבל – בשל האיחור כשלעצמו (במקרים חריגים במיוחד) או תוך צירוף טעם זה לטעמים אחרים שיתבררו בנסיבות אותו מקרה. מקרים מסוג זה יכולים להיות כאשר יהיה מדובר באיחור שהוא חריג באופן ברור ומיוחד אף בהשוואה לתיקי ערר אחרים, וחשוב ושכיח יותר – כאשר לצד האיחור יש טעמים כבדי משקל נוספים המצדיקים את קבלת הערר או המציבים את המקרה כמקרה גבול.

ובית המשפט סיכם את עמדתו כך:

"אני סבור כי המחוקק באופן מודע ומכוון לא קבע כי איחור במתן החלטה בהשגה, יביא לכך שיראו את ההשגה כאילו התקבלה. מדובר למיטב הבנתי בעמדה עקרונית, המשתלבת בנקודת האיזון אותה בחר המחוקק לאמץ. לאור זאת ולמעט במקרים חריגים במיוחד, אין די בעצם האיחור כדי להביא לקבלת ההשגה והערר. לצד זאת, איחור משמעותי במיוחד, עשוי להצטרף לטעמים אחרים ולהצדיק את קבלת הערר."

30. מן האמור לעיל עולה כי החלטות בתי המשפט המחוזיים בסוגיה נחלקו ביניהם בשתי שאלות עיקריות:

א. האם ניתן לקבל את הערר (ולפיכך את ההשגה) על הסף בשל האיחור במתן ההחלטה בהשגה גרידא?

ב. האם ניתן להביא את סוגיית האיחור במתן ההחלטה בהשגה במניין השיקולים במסגרת הדיון בערר ובמסגרת בבחינת סבירותה ותקינותה של ההחלטה.



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

31. כאמור לעיל, סוגיות אלו עומדת כיום לפתחו של בית המשפט העליון במסגרת בקשת רשות הערעור שהגישה המשיבה בפרשת **פודולסקי**. הכרעתנו כפי שתובא להלן יפה לשעתה, כל עוד לא נפסקה הלכה מחייבת בבית המשפט העליון ולאור הצורך להכריע בעררים שלפנינו חרף פסיקות מנחות סותרות של בתי המשפט המחוזיים.
32. בכל הנוגע לשאלה הראשונה, לגבי האפשרות לקבל ערר על הסף בשל האיחור במתן החלטות המשיבה בהשגות גרידא, סומכים אנו ידינו על פסיקת בתי המשפט בעניין **פליסידז ומגדלי ברקת**, במובן זה שאין לדעתנו באיחור המשיבה במתן החלטתה כדי להביא לקבלת הערר על הסף ומבלי לבחון אותו לגופו. כאשר לא נקבעה בחוק סנקציה על ההפרה, ברור כי אין תוצאה משפטית מתחייבת הנובעת מן ההפרה.
33. אנו סבורים כי גם במקרה של איחור ואף איחור משמעותי, חייבת ועדה זו לבחון את נסיבות העניין בכללותן, לרבות טענות הצדדים לגופו של הערר, סכומי המענק שבמחלוקת, המקדמות ששולמו, הנזק שנגרם לעוררת בשל האיחור כיו"ב.
34. עוד סומכים אנו ידינו על קביעות בתי המשפט דלעיל כי סעיף 20(א)(1) לחוק הוא בבחינת הסדר שלילי. לנימוקיהם המפורטים של בתי המשפט בעניין **פליסידז ומגדלי ברקת** נבקש להוסיף אף זאת: ביום 30.6.22 התקבל בכנסת חוק מענק סיוע לעסקים בשל ההשפעה הכלכלית של התפשטות זן אומיקרון של נגיף קורונה החדש (הוראת שעה), התשפ"ב-2022 (להלן - **חוק האומיקרון**). חוק זה, הדומה במהותו ובהסדריו לחוק הסיוע, קובע את זכאותם של עסקים למענק בשל ההשפעה הכלכלית של התפשטות זן האומיקרון בתחילת שנת 2022. אף מנגנון ההשגה והערר הקבועים בסעיף 15 לחוק האומיקרון דומים לאלו שנקבעו בחוק הסיוע ונקבע בהם סד זמנים של 120 ימים למתן החלטה בהשגה ללא קביעת סנקציה על איחור ממועד זה. אף שגם חוק האומיקרון נחקק כהוראת שעה, הרי שיש קושי לטעון לגביו שנעשה בלחץ זמן. יתר על כן, אף לאור הניסיון שנצבר בטיפול בבקשות והליכים לפי חוק הסיוע, ואף לאחר שניתן פסק הדין בעניין **ב.ג. ביטחון**, לא מצא המחוקק לקבוע סנקציה על איחור במתן החלטה בהשגה. (וראו גם תקנה 8(ב) לתקנות מס רכוש וקרן פיצויים (תשלום פיצויים) (נזק מלחמה ונזק עקיף), תשל"ג-1973).
- לפיכך, יש לטעמנו יותר מיסוד לסברה כי אי קביעת סנקציה, משקפת את עמדת המחוקק ואינה מהווה חסר בדין. בהתאם אין המדובר במועד "מחייב" במובן שהפרתו מביאה לתוצאה משפטית הכרחית של קבלת הערר.
35. לדידנו, המונח "מחייב" אינו מתייחס להוראת החוק הקובעת את המועד, שהיא מחייבת ככל הוראת חוק, אלא לתוצאת החריגה. קרי - שאין תוצאה משפטית אחת הכרחית ומתחייבת כתוצאה מהאיחור. כך נקבע בעניין **ראש העין**-



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

"קביעת מועד לעשיית פעולה מינהלית עשויה להיות בעלת אופי מדריך בלבד, במובן זה שסטייה ממנה אינה פוגעת, בהכרח, בתוקף הפעולה, אף שהיא עשויה לגרור ביקורת בין במישור המשפטי, ובין במישור המינהלי. לעומת זאת, קביעת מועד לעשיית פעולה מינהלית עשויה להיות בעלת אופי מחייב במובן זה, שסטייה ממנה עלולה לגרור תוצאה משפטית שהוגדרה בחוק או הנובעת מעקרונות כלליים של המשפט הציבורי."

36. ובג"ץ 5992/97 שוש ערער נ' ראש-עיריית נתניה צבי פולג (30.12.1997) (להלן - עניין ערער)

"בדרך-כלל, כאשר אין החוק מנוסח באופן השולל סמכות בחלוף המועד או כאשר אין הוא מטיל סנקציה מפורשת עקב האיחור, ואין פירוש כזה מתחייב מתכליתו, תהא ההוראה מן ההיבט של תוצאת הפעולה שהתבצעה שלא במועד הוראה "מנחה" בלבד."

(ההדגשה אינה במקור).

37. כלומר, מועד מחייב – במובן זה שסטייה ממנו מביאה בהכרח לתוצאה משפטית מתחייבת הקבועה בחוק או נובעת מהדין. מועד מדריך – מועד שחריגה ממנו אינה פוגעת, בהכרח, בתוקף הפעולה ואינה גוררת בהכרח תוצאה משפטית אחת שנקבעה בחוק.

38. ודוקו, הקביעה כי המועד שנקבע בסעיף 20(א)(1) לחוק הסיוע אינו "מועד מחייב" אין משמעותה כי המועד שנקבע בחוק הוא בבחינת "המלצה" בלבד, אשר ברצותה של המשיבה היא מקיימת אותה וברצותה היא רשאית להתעלם או לחרוג ממנה. אף מועד "מדריך" שנקבע בחוק הוא מחייב כשלעצמו, ככל הוראת חוק. התוצאה של חריגה ממנו, היא שאינה מחייבת או מתחייבת. אכן, השימוש במינוחים של מועד "מחייב" ומועד "מדריך" או "מנחה" עשוי להטעות במידת מה, שמא יובן כי מועד שנקבע בחוק באופן בלתי מסויג הוא בעל מימד וולנטרי, ולא כך הוא. קביעת המחוקק ברורה, היא אינה כללית ("זמן סביר") אינה מסויגת ולא ניתנה בה סמכות לדחות את המועד או לחרוג ממנו. בהיר כשמש כי רשות מינהלית, כפופה לחוקי המדינה ומחויבת לפעול על פיהם כלשונם, בין שנקבעה "סנקציה" להפרה ובין שלא.

39. וראו לעניין זה בעניין ערער:

"כאשר קוצב המחוקק זמן לעשייתה של פעולה אין הרשות יכולה ליטול לעצמה חירות להתייחס אליה כאל "עצה טובה" בלבד, ומן הראוי כי תקפיד על לוח



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

הזמנים שנקבע על-ידי המחוקק כדי להבטיח סדרי מינהל תקינים. היותה של הוראה בבחינת "הוראה מנחה" אינה מפחיתה מאופייה המצווה כלפי הרשות שעה שהיא מכלכלת את צעדיה ואת דרך פעולתה."

ראו גם: עניין **מגדלי ברקת**, סעיפים 66 ו-74 לפסק הדין והמובאות שם.

40. בכל הנוגע לשאלה השנייה שהוצגה לעיל, בדבר האפשרות כי במקרים חריגים במיוחד – עשוי האיחור כשלעצמו ובעיקר בהצטרף טעמים נוספים להוות שיקול במסגרת ההחלטה לגופו של הערר, נראית לנו בשלב זה גישתו של בית המשפט בעניין **מגדלי ברקת** וניתוחו המעמיק והמרחיב בסוגיה.

41. לפי גישה זו, קיימת מעין 'מקבילית כוחות' בין סיכויי ההשגה לגופה לבין משך האיחור ונסיבותיו. כך, במקרה של איחור חריג ומשמעותי עשוי להיות משקלו של האיחור כה גדול עד שבאיזון שבין האינטרסים השונים, יהא בו כדי להטות את הכף ולהביא לקבלת ההשגה והערר, ובעיקר כאשר מדובר במקרה גבול או שכפות המאזניים מאוינות. מאידך גיסא, אם ההחלטה גופה עומדת על בסיס איתן ומוצק לא יהיה באיחור כשלעצמו כדי ליצור זכאות למענק "יש מאין" ולהביא לקבלת הערר מטעם זה בלבד. במקרים מסוג זה, ניתן יהיה לתת ביטוי לאיחור במסגרת פסיקת הוצאות או הימנעות מפסיקת הוצאות.

42. גישה פרשנית זו מוצאת לה כאמור אחיזה בפסיקת בית המשפט העליון התומכת באפשרות לשקול את סוגיית האיחור במתן ההחלטה במסגרת בחינת סבירות החלטה. כך למשל בעניין **ראש העין** הנזכר לעיל:

הפרת מסגרת המועדים החלה על הרשות המינהלית עשויה להיבחן גם במסגרת בדיקת תקינותה וסבירותה של פעולת הרשות, על פי עקרונות כלליים כאמור, שכן" על רשות מוסמכת לפעול בסבירות. סבירות משמעה גם עמידה בלוח זמנים סביר) "בג"צ 6300/93 המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני תרות, פד"י מח. (1994) 451-452, 441 (4)

[...]

גם כאשר מדובר במועד שהוא בעל אופי מנחה בלבד, עשויה להיות לחריגה ממנו משמעות במסגרת הפעלת הביקורת השיפוטית על סבירותה ותקינותה של הפעולה המינהלית, בין היתר, מבחינת העיתוי שבביצועה.

[...]



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

סטייה ממסגרת המועדים שנקבעו בחוק, גם אם אין לה תוצאה משפטית מיידית, עשויה להוות בסיס לביקורת מינהלית ושיפוטית על מהלכיו של מוסד התכנון. היא עשויה להוליד טענת שיהוי, שאפשר שתהיה לה השפעה על מעמדה של החלטה שהתקבלה על-ידי הרשות המינהלית; היא עשויה, במצבים מסוימים, להשפיע על סבירות החלטת מוסד התכנון, בין היתר, מבחינת השפעתה על הצדדים הנוגעים בדבר, נוכח נתונים ונסיבות שאפשר שהשתנו עקב מעבר הזמן. בחינת סבירות ההחלטה בהקשר זה מחייב ניתוח הנסיבות הרלבנטיות לעניין, והערכתן על פי מבחני התקינות המינהלית."

43. ובהקשר זה, ראו גם בעניין **ב.ג. ביטחון** :

"האם בשל העובדה כי לא נקבעה סנקציה בהוראת סעיף 20(א) (1) לחוק הסיוע, לפיה אם לא תינתן החלטה בהשגה במסגרת המועד של 120 ימים ממועד הגשת ההשגה – משמע כי ההשגה התקבלה, אזי יש לראות במועד שנקבע בסעיף הנ"ל כמועד שאינו מחייב את המשיבה? לעמדתי – אין לפרש את הוראת סעיף 20(א) (1) לחוק הסיוע בדרך זו, ובכל מקרה, בוודאי שלא ניתן לפרשה כך שכל איחור, לרבות איחור משמעותי כבמקרה דנן, אינו מביא לתוצאה המשפטית של קבלת ההשגה."

44. ערים אנו לטעמיו של בית המשפט בעניין **פליסידז** ששלל את גישת הביניים, וקבע כי אין לה כל עיגון בלשון החוק. בית המשפט שם המשיך וקבע כי אין מקום לקשור כלל בין ההשגה לגופה לבין האיחור בקבלת ההחלטה וכי פרשנות שכזו תפגע בעיקרון הוודאות והיעילות ותחייב לערוך איזון מורכב בין השיקולים המהותיים לבין האיחור במתן ההחלטה בכל תיק ותיק.

45. שותפים אנו לתפיסה כי חוק הסיוע ביקש ליצור מנגנון פשוט ויעיל שנועד ליצור ודאות משפטית ולאפשר חלוקה של המענקים בזמן קצר בנסיבות בהן נחקק החוק (תכלית שבוודאי לא מושגת במקרה של איחורים כה משמעותיים במתן החלטות המשיבה). ואולם, מלאכת איזון האינטרסים, לרבות במקרים מורכבים, היא לב ליבה של הפעולה השיפוטית, ובתוך כך אף של ועדת ערר מינהלית היושבת כערכאה מעין שיפוטית ושתפקידה לאזן בין האינטרסים השונים ולהכריע בשאלות הנתונות במחלוקת בין הצדדים אשר בתחום סמכותה. אין המדובר באיזון טכני ומכאני בין שיקולים ברורים ומדידים אלא מלאכה עדינה ולעתים מורכבת והמחייבת שיקול דעת, יציקת תוכן פרשני להוראות חוק והכרעה בין האינטרסים המתנגשים. בע"א 145/80 **שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש**, פ"ד לז(1), 113 נקבע:



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

"שיקולים של מדיניות משפטית אינם שיקולים שמחוץ למשפט. אלה הם שיקולים בתוך המשפט, אם כי אופיים אינו טכני אלא עקרוני. אין ליצור ניגוד בין מדיניות משפטית לבין דין. המדיניות המשפטית היא חלק מהדין עצמו, שכן הדין מנוסח באופן המפקיד בידי בית המשפט את הכוח והחובה לגבש נורמה משפטית על יסוד שיקולי מדיניות משפטית."

46. לא ניתן להתעלם גם מכך שמחדלים דיוניים עשויים במקרים מסוימים להשפיע על הזכאות המהותית. כך, במסגרת בקשה להארכת מועד להגשת ערר, לצד הסיבות לעיכוב בהגשת ההליך ומשכו של העיכוב, יש לשקול גם את סיכויי הלכאוריים של ההליך שאת המועד לנקיטתו מבקשים להאריך (ראו למשל בש"א 482/08 **פיכמן נ' כונס הנכסים הרשמי** (28.1.08)). כלומר, אפשר כי מחדלו הדיוני של המבקש ישפיע על זכאותו וישלול ממנו את המענק. מה היא ההצדקה אפוא לשלול לחלוטין את המקרה ההפוך, בו איחור ניכר ומשמעותי במתן החלטה בהשגה יהווה שיקול במסגרת הביקורת השיפוטית עליה?

מן הכלל אל הפרט

47. כאמור לעיל, בכל הקשור לערר 22-2794, לא הונחה ולו תשתית ראשונית לכך שהחלטת המשיבה ניתנה באיחור. בניגוד לטענת העוררת בהודעת הערר, הרי שהחלטת המשיבה שצורפה לערר מלמדת כי זו ניתנה ביום 16.2.22 ולא 25.8.22 כנטען. העוררת אף לא העלתה כל טענה כי התאריך הנקוב בהחלטה אינו המועד שבו ניתנה בפועל או שלא נשלחה אליה. בהתאם לכך אנו קובעים כי ההחלטה ניתנה בחלוף 91 ימים מיום הגשת ההשגה ודין ערר זה להידחות.

48. לעומת זאת, החלטות המשיבה מושא עררים 22-2687 ו-22-2714 נושאות תאריך 25.8.22. אין חולק כי ההשגות הוגשו ביום 14.11.21 ועל כן ההחלטות ניתנו באיחור של 164 ימים מעבר ל-120 הימים שנקבעו בחוק. מדובר באיחור ממושך יותר מאלו שנדונו בפסקי הדין **ב.ג. ביטחון** (68 ימים), **פודולסקי** (126 ימים), **פליסידז** (86 ו-105 ימים) ו**מגדלי ברקת** (130 ו-62 ימים). מדובר באיחור ניכר החותר תחת תכליתו של חוק הסיוע, שהיא להעניק לעסקים סיוע כלכלי דחוף לנוכח הירידה המשמעותית בהכנסותיהם בעקבות משבר הקורונה. בהקשר זה, תשלום מקדמות על ידי המשיבה אכן מספק מענה חלקי אך זה אינו מאיין לחלוטין את הפגיעה הפוטנציאלית במבקש מענק שהשגתו או הערר עליה יתקבלו בסופו של יום, באיחור רב.

49. בהקשר זה ראוי לציין כי בהתאם לסעיף 18 לכתב התשובה ולפלט פירוט התשלומים שצורף, ביחס לתקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, שולמה לעוררת מקדמה בסך



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

55,267 ₪ בכפל (בסה"כ 110,534 ₪), סכום העולה על כלל המענק שביקשה העוררת לתקופה זו שהוא בסך 92,113 ₪. למצער ביחס לתקופה זו, קיים קושי לטעון כי העוררת נפגעה כתוצאה מהאיחור במתן החלטה בהשגה, זמן בו החזיקה בידה תשלומים ניכרים אף מעבר לסכום שביקשה מלכתחילה. לא נעלמה מעניינינו אף הטענה כי חרף קבלת סכום המקדמה ביתר, עד היום נמנעה העוררת מלהשיב את הסכומים שקיבלה חרף שנדרשה לעשות כן.

50. כפי שנקבע לעיל, איחור המשיבה במתן החלטותיה בהשגה אינו פוטר ועדה זו מלבחון את שאלת זכאותו של המבקש למענקים לגופה, ורק במקרים חריגים ביותר, ובעיקר בהצטרף לטעמים נוספים יהיה באיחור להביא לקבלת ההשגה והערר. ואולם, העוררת כלל לא העלתה כל טיעון לגופה של החלטת המשיבה אלא הסתפקה אך ורק בטענה כי זו ניתנה באיחור. במובן זה צודקת המשיבה כי יש לראות בעוררת כמי שמקבלת את אופן החישוב שערכה המשיבה, לרבות נטרול העסקאות עם בעל המניות, חישוב המוביל למסקנה כי העוררת אינה זכאית למענקים שביקשה.

51. משאין בפי העוררת כל טענה כי היא זכאית למענק, מעבר לאיחור במתן החלטה, הרי קשה גם לקבוע כי העוררת נפגעה כתוצאה מאותו איחור, שהרי במשך כל התקופה הארוכה, בה נדון עניינה והמשיבה השתתפה במתן החלטותיה, המשיכה העוררת להחזיק כספים רבים, שנקבע על ידי המשיבה שהיא אינה זכאית להם. העוררת כלל אינה חולקת על קביעה זו לגופה.

52. אין בדברים אלו כדי להמעיט מהפגם הניכר שנפל בהתנהלותה של המשיבה. כפי שנקבע בעניין מגדלי ברקת: "קביעת המועד נועדה לתחום בזמן ולזרז את מתן ההחלטה בהשגה. מדובר בקביעה מחייבת של המחוקק, ועל המשיבה היה לעשות את שנדרש כדי לעמוד בו". אלא שאף כי מדובר באיחור משמעותי ובהתנהלות פגומה, איננו סבורים כי די בו כשלעצמו כדי להביא לקבלת העררים על הסף וזאת מכל הטעמים שפרטנו לעיל.

סוף דבר

53. העררים נדחים.

54. פסיקת הוצאות – בעניין **פליסיידד** קבע בית המשפט המחוזי כי הפתרון הראוי לאיחור המשיבה במתן החלטותיה הוא בפסיקת הוצאות, וכי כאשר קיים איחור משמעותי ניתן לפסוק בגינו הוצאות, הן למי שזכאי למענק והן למי שאינו זכאי. בעניין **מגדלי ברקת** הוסיף בית המשפט וקבע כי "ייתכנו מקרים חריגים במיוחד,



## מדינת ישראל

### ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

בהם תהיה הצדקה לא רק שלא להשית הוצאות על המערער, אלא אף לבחור להשית הוצאות על המשיבה – כאיזון לדרך התנהלותה, והכל בהתאם לנסיבות המקרה."

האם זהו מסוג המקרים שבהם ראוי לנהוג כאמור? סבורים אנו שלא. קיימים תיקים רבים בהם מתעוררת סוגיית האיחור במתן החלטות המשיבה בהשגה ושהם מדובר באיחורים ניכרים אף יותר מזה שבעניינה של העוררת. אין זה ראוי לטעמנו כי יוגשו עררים שלא נטענת בהם טענה של ממש לגופה של הזכאות למענק (ובמקרה דנן לא נטענה טענה כלשהי בהקשר זה) וזאת על מנת לזכות בפסיקת הוצאות גרידא בשל האיחור בלבד. וכלשונו של בית המשפט בעניין **מגדלי ברקת** – "ניהול הליכים בבית משפט ובפני ועדות ערר, כרוכים באופן טבעי בעלות לקופת המדינה – עלות הנופלת על כתפי הציבור. אין לדעתי מקום לקבוע מראש ותמיד, כי בשל איחורי המשיבה, יהיה מקום להגיש עררים וערעורים – מבלי שיושטו הוצאות כאשר ייקבע כי לא היה בהם מקום בהגשת הערר והערעור".

לכך נוסיף כי בכל הקשור לערר 22-2794 לא הניחה העוררת ולו תשתית ראשונית להראות כי החלטת המשיבה ניתנה אכן באיחור ומהמסמכים שהוגשו עולה לכאורה כי החלטת המשיבה שם ניתנה בתוך המועד.

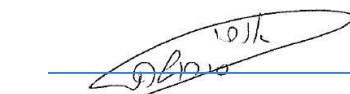
לאור כל האמור נחה דעתנו כי יש לחייב את העוררת בהוצאות המשיבה. יחד עם זאת, בשים לב לסוג ההליך וכן לכך כי בסוגיית משמעות האיחור במתן החלטה בהשגה הובעו בבתי המשפט עמדות שונות, כפי שפורטו לעיל, וכן לכך שעניין זה תלוי ועומד היום לפני בית המשפט העליון, מצאנו לקבוע את סכום ההוצאות על דרך המתינות.

55. אשר על כן, אנו קובעים כי העוררת תישא בהוצאות המשיבה בסך של 5,000 ₪ אשר ישולמו תוך 30 ימים, והחל מיום זה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ג, 12/01/2023, בהעדר הצדדים.

  
ברוך ברוכי רו"ח

  
אורי סירוטה, עו"ד





**מדינת ישראל**  
**ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים**

חבר

יו"ר הוועדה